

<p>disputants-חולקים ♦ ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment Oמעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-kef:	

מועד קטן-משקין בית השלחין		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג
משקין בית השלחין במועד ובשביעית, בין ממעין שיצא בתחילה, בין ממעין שלא יצא בתחילה. אבל אין משקין לא ממי הגשמים, ולא ממי הקילון.														■
ואין עושין עוגיות לגפנים.														■
אין עושין את האמה בתחילה במועד ובשביעית	רבי אלעזר בן עזריה:													◆
עושין את האמה בתחילה בשביעית, ומתקנין את המקולקות במועד.	חכמים:													◆
ומתקנין את קלקולי המים שברשות הרבים, וחוטטין אותן, ומתקנין את הדרכים ואת הרחובות ואת מקוות המים, ועושין כל צרכי הרבים, ומצינין את הקברות, ויוצאין אף על הכלאים.														■
השתא יש לומר ממעין שיצא בתחילה, דאתי לאינפולי - משקין, ממעין שלא יצא בתחילה, דלא אתי לאינפולי, מיבעיא?														⚡
איצטריך אי תנא מעין שיצא בתחילה - הוה אמינא: הכא הוא דבית השלחין - אין, בית הבעל - לא, משום דאתי לאינפולי. אבל מעין שלא יצא בתחילה, דלא אתי לאינפולי, אימא אפילו בית הבעל נמי, קא משמע לן: לא שנא מעין שיצא בתחילה, ולא שנא מעין שלא יצא בתחילה, בית השלחין - אין, בית הבעל - לא.	אמר:												!	◇
ומאי משמע דהאי בית השלחין לישנא דצחותא היא														^
דכתיב (דברים כ"ה) ואתה עיף ויגע ומתרגמינן: ואת משלהי ולא.														!
ומאי משמע דהאי בית הבעל לישנא דמייתבותא היא														^
דכתיב (ישעיהו ס"ב) כי יבעל בחור בתולה, ומתרגמינן: ארי כמה דמיתותב עולם עם בתולתא יתייתבון בגויך בנייך.														!
מאן תנא דפסידא - אין, הרווחה - לא, ואפילו במקום פסידא מיטרה נמי לא טרחינן?														^
רבי אליעזר בן יעקב היא	רב הונא:													!
מושכין את המים מאילן לאילן, ובלבד שלא ישקה את השדה כולה.	דתנן, רבי אליעזר בן יעקב:													! ◇
אימור דשמעת ליה לרבי אליעזר הרווחה דלא, טירחא במקום פסידא מי שמעת ליה?														⚡ ◇
הא מני - רבי יהודה היא	אלא אמר רב פפא:													! ◇
מעין היוצא בתחילה משקין ממנו אפילו שדה בית הבעל, דברי רבי מאיר.	דתניא: [רבי מאיר]													! ◇
אין משקין אלא שדה בית השלחין שחרבה.	רבי יהודה:													! ◇
לא כך ולא כך.	רבי אלעזר בן עזריה:													! ◇
לא יפנה אדם את המים וישקה לגינתו ולחורבתו בחולו של מועד.	יתר על כן אמר רבי יהודה:													! ◇
מאי חרבה?														^
אילימא חרבה ממש														!
למה לי דמשקי לה?														⚡
שחרבה ממעין זה, ויצא לה מעין אחר.	אביי:													!
לא כך ולא כך.	רבי אלעזר בן עזריה:													! ◇
לא שנא חרב מעיינה ולא שנא לא חרב מעיינה, מעין שיצא בתחילה - לא.														! ◇
וממאי? דלמא עד כאן לא קאמר רבי יהודה בית השלחין אין, בית הבעל לא - אלא מעין שיצא בתחילה, דלמא אתי לאינפולי. אבל מעין שלא יצא בתחילה, דלא אתי לאינפולי - אפילו בית הבעל נמי.														⚡ ◇
אם כן מתניתין אמאן תרמייה?														!

<p>מקרא-kev:</p> <p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה</p>		<p>מימרא-statement- קושיא-challenge- שאלה-question- תירוץ-answer- ראיה-proof-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
מועד קטן-משקין בית השלחין	מאן דאמר												
מימרא													
אלא: לרבי יהודה לא שנה מעיין שיצא בתחילה ולא שנה מעיין שלא יצא בתחילה, בית השלחין - אין, בית הבעל - לא. והאי דקתני מעיין שיצא בתחילה - להודיעך כחו דרבי מאיר, דאפילו מעיין היוצא בתחילה משקין ממנו אפילו שדה הבעל.													ב: \diamond
המנכש והמסקה מים לזרעים בשבת, משום מאי מתרינן ביה? רבה אמר משום חורש	אתמר: [רבה]												ב: \diamond
משום זורע.	רב יוסף:												ב: \diamond
כוותי ידי מסתברא, מה דרכו של חורש - לרפויי ארעא, האי נמי מרפויי ארעא.	רבה:												ב: \blacksquare
כוותי ידי מסתברא, מה דרכו של זורע - לצמוחי פירא, הכא נמי מצמח פירא.	רב יוסף:												ב: \blacksquare
לדידך קשיא, ולרב יוסף קשיא.	אביי לרבה:												ב: ζ
לדידך קשיא: משום חורש אין, משום זורע לא?													ב: ζ
לרב יוסף קשיא: משום זורע אין, משום חורש לא?													ב: ζ
וכי תימא כל היכא דאיכא תרתי לא מיחייב אלא חדא													ב: $!$
וזמר וצריך לעצים - חייב שתים, אחת משום נוטע ואחת משום קוצר.	והאמר רב כהנא:												ב: ζ
קשיא.													ב: \blacksquare
המנכש והמחפה לכלאים - לוקה	איתיביה רב יוסף לרבה: [ת"ק]												ב: ζ
אף המקיים.	רבי עקיבא:												ב: ζ
בשלמא לדידי דמינא משום זורע - היינו דאסירא זריעה בכלאים, אלא לדידך דאמרת משום חורש - חרישה בכלאים מי אסירא?													ב: ζ
משום מקיים.	אמר ליה: [רבה]												ב: $!$
אף המקיים	והא מדקתני סיפא - רבי עקיבא:												ב: ζ
מכלל דתנא קמא לאו משום מקיים הוא													ב: ζ
כולה רבי עקיבא היא, ומאי טעם קאמר מאי טעם המנכש והמחפה בכלאים לוקה - משום מקיים, שרבי עקיבא אומר אף המקיים.													ב: $!$
מאי טעמא דרבי עקיבא													ב: \wedge
(ויקרא י"ט) שדך לא תזרע כלאים אין לי אלא זורע, מקיים מניין? תלמוד לומר כלאים שדך לא.	דתניא:												ב: $!$
משקין בית השלחין במועד ובשביעית.	תנן:												ב: \blacksquare
בשלמא מועד משום טירחא הוא, ובמקום פסידא שרו רבנן. אלא שבועית, בין למאן דאמר משום זורע, ובין למאן דאמר משום חורש - זריעה וחרישה בשביעית מי שרי?													ב: ζ
בשביעית בזמן הזה, ורבי היא.	אביי:												ב: $!$
(דברים ט"ו) וזה דבר השמטה שמוט - בשתי שמיטות הכתוב מדבר, אחת שמיטת קרקע ואחת שמיטת כספים. בזמן שאתה משמט קרקע - אתה משמט כספים, ובזמן שאי אתה משמט קרקע - אי אתה משמט כספים.	דתניא, רבי:												ב: $!$
אפילו תימא רבנן, אבות אסר רחמנא, תולדות לא אסר רחמנא, דכתיב (ויקרא כ"ה) ובשנה השביעית שבת שבתון יהיה לארץ שדך לא תזרע וגו'. מכדי, זמירה בכלל זריעה, ובצירה בכלל קצירה, למאי הלכתא כתביניהו רחמנא? למימרא: דאהני תולדות - מיחייב, אאחרנייתא - לא מיחייב.	רבה:												ב: $!$
ולא?													ג: ζ
שדך לא תזרע וכרמך לא תזמר, אין לי אלא זירוע וזימור, מנין לניכוש ולעידור ולכיסוח? תלמוד לומר: שדך לא כרמך לא. לא כל מלאכה שבשדך, ולא כל מלאכה שבכרמך.	והתניא:												ג: ζ
מנין שאין מקרסמין, ואין מזרדין, ואין מפסגין באילן - תלמוד לומר: שדך לא כרמך לא, לא כל מלאכה שבשדך ולא כל מלאכה שבכרמך.													ג: ζ

<p>disputants חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
מקרא-kev:	

Talmud Navigator

מועד קטן-משקין בית השלחין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מנין שאין מזבלין, ואין מפרקין, ואין מאבקין, ואין מעשנין באילן - תלמוד לומר: שדך לא כרמך לא, כל מלאכה שבשדך לא, וכל מלאכה שבכרמך לא.												ג.
יכול לא יקשקש תחת הזיתים, ולא יעדר תחת הגפנים, ולא ימלא נקעים מים, ולא יעשה עוגיות לגפנים - תלמוד לומר: שדך לא תורע זריעה בכלל היתה, ולמה יצתה - להקיש אליה, לומר לך: מה זריעה מיוחדת, עבודה שבשדה ושכרם - אף כל שהיא עבודה שבשדה ושכרם												ג.
מדרבנן, וקרא - אסמכתא בעלמא.												ג.
וקשקוש בשיעית מי שרי? והא כתיב (שמות כ"ג) והשביעית תשמטנה ונטשתה. תשמטנה - מלקשקש, ונטשתה - מלסקל												ג.
תרי קשקושי הוו חד - אברויי אילני, וחד - סתומי פילי. אברויי אילן - אסור, סתומי פילי - שרי.	רב עוקבא בר חמא:											ג.
החורש בשיעית, רבי יוחנן ורבי אלעזר. חד אמר: לוקה	איתמר: [חד:רבי יוחנן/רבי אלעזר]											ג.
אינו לוקה.	וחד: [רבי יוחנן/רבי אלעזר]											ג.
לימא בדרבי אבין אמר רבי אילעא קמיפלגי												ג.
כל מקום שנאמר כלל בעשה, ופרט בלא תעשה - אין דנין אותו בכלל ופרט וכלל.	דאמר רבי אבין אמר רבי אילעא:											ג.
מאן דאמר לוקה - לית ליה דרבי אבין אמר רבי אילעא												ג.
ומאן דאמר אינו לוקה - אית ליה דרבי אבין												ג.
לא, דכולי עלמא לית ליה דרבי אבין אמר רבי אילעא. מאן דאמר לוקה - שפיר. ומאן דאמר אינו לוקה - אמר לך: מכדי, זמירה בכלל זריעה, ובצירה בכלל קצירה, למאי הלכתא כתבינהו רחמנא? למימר דאהני תולדות הוא דמייחייב, אתולדה אחרינא - לא מייחייב												ג.
ולא?												ג.
שדך לא תורע וכרמך לא תזמר אין לי אלא זירוע וזימור, מנין לעידור ולקישקוש ולכיסוח - תלמוד לומר: שדך לא כרמך לא, לא כל מלאכה שבשדך, ולא כל מלאכה שבכרמך.	והתניא:											ג.
ומנין שאין מקרסמין ואין מזרדין ואין מפסגין באילן - תלמוד לומר: שדך לא, כרמך לא, כל מלאכה שבשדך לא, כל מלאכה שבכרמך לא.												ג.
מנין שאין מזבלין ואין מפרקין ואין מעשנין באילן - תלמוד לומר: שדך לא כרמך לא, כל מלאכה שבשדך לא, וכל מלאכה שבכרמך לא.												ג.
יכול לא יקשקש תחת הזיתים, ולא יעדר תחת הגפנים, ולא ימלא נקעים מים, ולא יעשה עוגיות לגפנים - תלמוד לומר: שדך לא תורע, זריעה בכלל היתה, ולמה יצתה - להקיש אליה, לומר לך: מה זריעה מיוחדת - עבודה שבשדה ושכרם, - אף כל שהיא עבודה שבשדה ושכרם												ג.
מדרבנן, וקרא אסמכתא בעלמא.												ג.
יכול ילקה על התוספת - ונסיב לה תלמודא לפטורא, ולא ידענא מאי תלמודא ומאי תוספת.	כי אתא רב דימי:											ג.
חרישה, והכי קאמר: יכול ילקה על חרישה, דאתיא מכלל ופרט וכלל, ונסיב ליה תלמודא לפטורא, דאם כן, כל הגני פרטי למה ליה?	רבי אלעזר:											ג.
ימים שהוסיפו חכמים לפני ראש השנה, והכי קאמר: יכול ילקה על תוספת ראש השנה, דאתיא (שמות ל"ד) מבחריש ובקציר תשבת, ונסיב לה תלמודא לפטורא, כדבעינן למימר לקמן.	רבי יוחנן:											ג.
מאי ימים שלפני ראש השנה?												ג.
עד מתי חורשין בשדה אילן ערב שביעית? בית שמאי אומרים: כל זמן שיפה לפרי	כדתנן: [בית שמאי]											ג.
עד העצרת.	בית הלל:											ג.
וקרובין דברי אלו להיות כדברי אלו.												ג.
ועד מתי חורשין שדה הלבן ערב שביעית - משתכלה הלחה, וכל זמן שבני אדם חורשים ליטע מקשאות ומדלעות.	[ת"ק]											ג.

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-kev:	

Talmud Navigator

מועד קטן-משקין בית השלחין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	רבי שמעון:											◊
אם כן - נתנה תורה שיעור לכל אחד ואחד בידן אלא: בשדה הלבן - עד הפסח, ובשדה האילן - עד העצרת.	רבי שמעון בן פזי אמר רבי יהושע בן לוי משום בר קפרא:											◊
רבן גמליאל ובית דינו נמנו על שני פרקים הללו ובטלום.	רבי זירא לרבי אבהו, ואמרי לה ריש לקיש לרבי יוחנן:											◊
רבן גמליאל ובית דינו היכי מצו מבטלי תקנתא דבית שמאי ובית הלל?	רבי זירא לרבי אבהו, ואמרי לה ריש לקיש לרבי יוחנן: והא תנן:											◊
אין בית דין יכול לבטל דברי בית דין חבריו אלא אם כן גדול ממנו בחכמה ובמנין (דניאל ד')	אשתומם כשעה הזה											○
אימור כך התנו ביניהן: כל הרוצה לבטל - יבוא ויבטל.	אמר ליה: [רבי אבהו/ריש לקיש]											◊
דידהו היא? הלכה למשה מסיני היא?												◊
עשר נטיעות, ערבה, וניסוך המים - הלכה למשה מסיני.	דאמר רבי אסי אמר רבי יוחנן משום רבי נחוניא איש בקעת בית הורתן:											◊
כי גמירי הלכתא - שלשים יום לפני ראש השנה, ואתו הני תקון מפסח ומעצרת. ואתנו בדידהו: כל הרוצה לבטל - יבוא ויבטל.	רבי יצחק:											◊
והני הלכתא נינהו? קראי נינהו.												◊
(שמות ל"ד) בחריש ובקציר תשבת, רבי עקיבא אומר: אין צריך לומר חריש וקציר של שביעית - שהרי כבר נאמר (ויקרא כ"ה) שדך לא תזרע וכרמך לא תזמר, אלא חריש של ערב שביעית שנכנס לשביעית, וקציר של שביעית שיצא למוצאי שביעית.	דתניא: [רבי עקיבא]											◊
מה חריש רשות - אף קציר רשות, יצא קציר העומר שהיא מצוה.	רבי ישמעאל:											◊
כי גמירי הלכתא - למישרי ילדה, קראי - למיסר זקינה.	אלא אמר רב נחמן בר יצחק:											!
וכיון דהלכתא למשרי ילדה לאו ממילא זקינה אסירה?												◊
אלא: הלכתא לרבי ישמעאל, קראי לרבי עקיבא.												!
רבן גמליאל ובית דינו מדאורייתא בטיל להו. מאי טעמא? גמר שבת שבת מראשית, מה להלן היא אסורה, לפניה ולאחריה - מותרין, אף כאן, היא אסורה, לפניה ולאחריה - מותרין.	רבי יוחנן:											!
מאן דאמר הלכתא - אתיא גזרה שוה עקרה הלכתא? ומאן דאמר קרא - אתיא גזרה שוה עקרה קרא?	מתקיף לה רב אשי:											◊
רבן גמליאל ובית דינו סברי לה כרבי ישמעאל דאמר הלכתא גמירי לה, וכי גמירי הלכתא - בזמן שבת המקדש קיים, דומיא דניסוך המים. אבל בזמן שאין בית המקדש קיים - לא.	אלא אמר רב אשי:											!
אבל לא ממי הגשמים וממי הקילון.												■
בשלמא מי קילון - איכא טירחא יתירא, אלא מי גשמים מאי טירחא איכא?												◊
גזירה מי גשמים אטו מי קילון.	רבי אילעא אמר רבי יוחנן:											!
מי גשמים גופייהו לידי מי קילון אתו.	רב אשי:											!
וקמיפלגי בדרכי זירא.												■
נהרות המושכין מים מן האגמים - מותר להשקות מהן בחולו של מועד.	דאמר רבי זירא אמר רבה בר ירמיה אמר שמואל:											◊
אית ליה דרבי זירא	מר: [רב אשי]											■
לית ליה דרבי זירא.	ומר: [רבי יוחנן]											■

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-קודמת-פסקה של פסקה קודמת- story-מעשה- מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושי- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
---	---

Talmud Navigator

מועד קטן-משקין בית השלחין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
נהרות המושכין מים מן האגמים - מותר להשקות מהן בחולו של מועד.	גופא, אמר רבי זירא אמר רבה בר ירמיה אמר שמואל:											<
אבל לא ממי גשמים ולא ממי קילון	איתביה רבי ירמיה לרבי זירא:								?			◇
ירמיה ברי, הני אגמים דבבל - כמיא דלא פסקי דמו.	אמר ליה: [רבי זירא]											◇
הפסיקות והבריכות שנתמלאו מים מערב יום טוב - אסור - להשקות מהן בחולו של מועד, ואם היתה אמת המים עוברת ביניהן - מותר.	תנו רבנן:											◇
והוא שרובה של אותה שדה מאותה אמת המים.	רב פפא:											◇
אף על פי שאין רובה של אותה שדה שותה, כיון דקא משכא ואתיא - מימר אמר: אי לא שתיא לחד יומא - תשתי לתרי ותלתא יומי.	רב אשי:											◇
ברכה שנוטפת מים משדה בית השלחין זו - מותר להשקות ממנה שדה בית השלחין אחרת.	תנו רבנן:											◇
והא עבידא דפסקא												?
ועדיין היא מטפטפת.	רבי ירמיה:											◇
והוא שלא פסק מעיין ראשון.	אביי:											◇
שתי ערוגות זו למעלה מזו - לא ידלה מן התחתונה וישקה את העליונה.	תניא, רבי שמעון בן מנסיא:											◇
אפילו ערוגה אחת, חציה נמוך וחציה גבוה - לא ידלה ממקום נמוך וישקה למקום גבוה.	יתר על כן אמר רבי אלעזר בר שמעון:											◇
מדלין לירקות כדי לאוכלן, ואם בשביל לייפותן - אסור.	תנו רבנן:											◇
רבינא ורבה תוספאה הוו קא אזלי באורחא, חזו להווא גברא דהוה דלי דוולא בחולא דמועדא.												◇
ליתי מר לשמתיך	רבה תוספאה לרבינא:											◇
מדלין לירקות כדי לאוכלן	אמר ליה: [רבינא] והתניא:											◇
מי סברת מאי מדלין - מדלין מיא? מאי מדלין - שלופי.	אמר ליה: [רבה תוספאה]											◇
המידל בגפנים, כשם שהוא מידל בשלו - כך הוא מידל בשל עניים, דברי רבי יהודה.	כדתנן: [רבי יהודה]											◇
בשלו - רשאי, ואינו רשאי בשל עניים.	רבי מאיר:											◇
מדלין מים לירקות כדי לאוכלן	אמר ליה: [רבינא] והתניא:											◇
אי תניא - תניא.	אמר ליה: [רבה תוספאה]											◇
ואין עושין עוגיות לגפנים												<
מאי עוגיות?												^
בנכי.	רב יהודה:											◇
אלו הן עוגיות - בדיינין שבעיקרי זיתים ושבעיקרי גפנים.	תניא נמי הכי:											◇
איני?												◇
והא רב יהודה שרא לבני בר ציתאי למעבד בנכי לכרמיהון	[רב יהודה]											◇
לא קשיא, הא - בחדתי, הא - בעתיקי.												◇
אין עושין את האמה [בתחילה במועד ובשביעית]	רבי אלעזר בן עזריה:											<
בשלמא מועד - משום דקא טרח, אלא שביעית - מאי טעמא?												?
פליגו בה רבי זירא ורבי אבא בר ממל.												!

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-kev:	

Talmud Navigator

מועד קטן-משקין בית השלחין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מפני שנראה כעודר	חד: [רבי זירא/רבי אבא בר ממל]											⊖
מפני שמכשיר אגפיה לזריעה.	וחד: [רבי זירא/רבי אבא בר ממל]											⊖
מאי בינייהו?												⚡
איכא בינייהו דקא אתו מיא בתריה. מאן דאמר מפני שמכשיר אגפיה לזריעה - איכא, ומאן דאמר מפני שנראה כעודר - ליכא.												!
ולמאן דאמר מפני שנראה כעודר - ליחוש מפני שמכשיר אגפיה לזריעה.												⚡
אלא: איכא בינייהו דקא שקיל מיניה ושדי לבראי. למאן דאמר מפני שמכשיר אגפיה לזריעה - ליכא, למאן דאמר מפני שנראה כעודר - איכא.												!
ולמאן דאמר מפני שמכשיר אגפיה לזריעה, ליחוש מפני שנראה כעודר?												⚡
עודר נמי, כי קא שקיל - בדוכתיה מנח ליה.												!
מתני לה מפני שנראה כעודר וקשיא ליה דרבי אלעזר בן עזריה אדריבן אלעזר בן עזריה: ומי אמר רבי אלעזר בן עזריה כל שנראה כעודר אסור?	אמימר:											⚡
עושה אדם את זבלו אוצר.	ורמינהי: [ת"ק]											⚡
אוסר עד שיעמיק שלשה טפחים, או עד שיגביה שלשה טפחים. היה לו דבר מועט - מוסיף עליו והולך.	רבי מאיר:											⚡
אוסר עד שיעמיק שלשה, או עד שיגביה שלשה, או עד שיתן על הסלע.	רבי אלעזר בן עזריה:											⚡
כגון שהעמיק	חד: [רבי זירא/רבי אבא בר ממל]											⚡
זיבלו מוכיח עליו.	וחד: [רבי זירא/רבי אבא בר ממל]											⚡
ומתקנין את המקולקלת במועד												⊖
מאי מקולקלת?												^
שאם היתה עמוקה טפח - מעמידה על שישה טפחים.	רבי אבא:											!
פשיטא, חצי טפח על שלשה טפחים, כיון דלא עבר מיא - לא כלום הוא. טפחיים על שנים עשר, דקא טרח טירחא יתירא - לא. טפחיים על שבעה מהו? הכא חמשה קא מעמיק והכא חמשה קא מעמיק, או דלמא, כיון דאיכא טפח יתירא - איכא טירחא טפי?												^
תיקו.												■
אביי שרא לבני בר המדך לשחופי נהרא.	[אביי]											○
רבי ירמיה שרא להו לבני סכותא למיכרא נהרא טמימא.	[רבי ירמיה]											○
רב אשי שרא להו לבני מתא מחסיא לאקדוהי נהר בורנין.	[רב אשי]											○
כיון דשתו מיניה רבים - כרבים דמי	אמר: [רב אשי]											■
עושיין כל צורכי רבים.	ותנן:											■
ומתקנין את קילקולי המים שברשות הרבים וכו'.												⊖
חטיטה - אין, הפירה - לא.												⊖
לא שנו אלא שאין רבים צריכין להם, אבל רבים צריכין להם - אפילו הפירה מותר.	רבי יעקב אמר רבי יוחנן:											⊖
וכי רבים צריכין להם מי שרי?												⚡
חוטטין בורות שיחין ומערות של יחיד, ואין צריך לומר של רבים, ואין חופרין בורות שיחין ומערות של רבים, ואין צריך לומר של יחיד.	והתניא:											⚡

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-קודמת-פיסקה של פסקה קודמת- story-מעשה</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
<p>מקרא-kev:</p>	

Talmud Navigator

מועד קטן-משקין בית השלחין	מאימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ													
מאי לאו - בשרבים צריכין להם										ז						ה.
לא, בשאין רבים צריכין להם.										!						ה.
דכוותה גבי יחיד - שאין יחיד צריך להם, חטיטה מי שרי?										ז						ה.
בורות שיחין ומערות של יחיד - כונסין מים לתוכן, אבל לא חוטטין, ולא שפין את סדקיהן. ושל רבים - חוטטין אותן ושפין את סדקיהן.	והתניא:									ז						ה.
ואלא מאי - בשיחיד צריך להם										!						ה.
דכוותה גבי רבים - בשרבים צריכין להם, חפירה מי אסיר?										!						ה.
בורות שיחין ומערות של יחיד כונסין מים לתוכן, וחוטטין אותן, אבל לא שפין את סדקיהן, ולא חוטטין לתוכן, ולא סדין אותן בסיד. ושל רבים - חופרין אותן, וסדין אותן בסיד.	והתניא:									!						ה.
אלא קשיא תך קמייאת										ז						ה.
תריין הכי: חוטטין בורות של יחיד - בשיחיד צריך להם, ואין צריך לומר בשל רבים כשרבים צריכין להם, דאפילו חפירה מותר, ואין חופרין בורות שיחין ומערות של רבים בשאין רבים צריכין להם, ואין צריך לומר של יחיד, דכי אין יחיד צריך להם - אפילו חטיטה נמי אסור.										!						ה.
אמר רב אשי: מתניתין נמי דיקא	רב אשי:									■						ה.
עושין כל צורכי רבים.	דקתני:									■	■					ה.
כל לאתויי מאי - לאו לאתויי חפירה?										■						ה.
לא, לאתויי הא דתניא:										ז						ה.
יזצאין לקוויץ את הדרכים, ולתקן את הרחובות ואת האסטרטאות, ולמוד את המקואות. וכל מקוה שאין בו ארבעים סאה מרגילין לתוכו ארבעים סאה. ומנין שאם לא יצאו ועשו כל אלו, שכל דמים שנשפכו שם מעלה עליהם הכתוב כאילו הם שפכו? - תלמוד לומר (דברים י"ט) והיה עליך דמים.	[תניא]									ז						ה.
הא - בהדיא קתני לה:										!						ה.
ומתקנין את הדרכים, ואת הרחובות, ואת המקואות, ועושין כל צורכי רבים.	[תנן]									!						ה.
לאתויי מאי, לאו לאתויי חפירה? - שמע מינה.										!						ה.
מציינין את הקברות.															■	ה. <
רמז לציון קברות מן התורה מנין - תלמוד לומר (יחזקאל ל"ט) וראה עצם אדם ובנה אצלו ציון.	רבי שמעון בן פזי:														■	ה.
הא מקמי דליתי יחזקאל מאן אמר?	רבינא לרב אשי:														ז	ה.
וליתעמיך, הא דאמר רב חסדא: דבר זה מתורת משה רבינו לא למדנו, מדברי יחזקאל בן בוזי למדנו: (יחזקאל מ"ד) כל בן נכר ערל לב וערל בשר לא יבוא אל מקדשי (לשרתני)										■	!					ה.
מקמי דליתי יחזקאל מאן אמר?										ז	!					ה.
אלא: גמרא גמירי לה, ואתא יחזקאל ואסמכה אקרא.										!	!					ה.
הכא נמי: גמרא גמירי לה ואתא יחזקאל ואסמכה אקרא.											!					ה.
מהכא: (ויקרא י"ג) וטמא טמא יקרא - טומאה קוראה לו, ואומרת לו: פרוש.	רבי אבהו:														■	ה.
טומאה קוראה לו ואומרת לו: פרוש.	וכן אמר רבי עזריאל בר בריה דרבי עזריאל רבה:														■	ה.
והאי להכי הוא דאתא? ההוא מיבעי ליה לכדתניא:															ז	ה.
וטמא טמא יקרא - צריך להודיע צערו לרבים, ורבים מבקשין עליו רחמים	[תניא]										■	ז				ה.
אם כן ליכתוב וטמא יקרא מאי וטמא טמא - שמעת מינה תרתי.											!					ה.
מהכא: (ויקרא י"ט) ולפני עור לא תתן ממשל.	אביי:														■	ה.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-kev:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

Talmud Navigator

מועד קטן-משקין בית השלחין	מאימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	ה:
	רבי פפא:	(ישעיהו נ"ז) ואמר סלו סלו פנו דרך.											■	ה.
	רבי חנינא:	הרימו מכשול מדרך עמי.											■	ה.
	רבי יהושע בריה דרב אידי:	(שמות י"ח) והודעת להם את הדרך ילכו בה.											■	ה.
	מר זוטרא:	(ויקרא י"ט) והזרתם את בני ישראל מטמאתם.											■	ה.
	רב אשי:	(ויקרא י"ח) ושמרתם את משמרתי - עשו משמרת למשמרת.											■	ה.
	רבינא:	ושם דרך אראנו בישיע אלהים.											■	ה.
	רבי יהושע בן לוי:	כל השם אורחותיו - זוכה ורואה בישועתו של הקדוש ברוך הוא, שנאמר (תהלים נ') ושם דרך, אל תקרי ושם אלא ושם דרך - אראנו בישיע אלהים.											■	ה.
		רבי ינאי הוה ליה ההוא תלמידא דכל יומא הוה מקשי ליה, בשבתא דריגלא לא הוה מקשי ליה. קרי עליה: (תהלים נ') ושם דרך אראנו בישיע אלהים.											○	ה.
	תנו רבנן:	אין מציינין לא על כזית מן המת, ולא על עצם כשעורה, ולא על דבר שאינו מטמא באהל. אבל מציינין על השדרה, ועל הגולגולת, על רוב בנין ועל רוב מנין המת.											■	ה:
		ואין מציינין על הוודאות, אבל מציינין על הספיקות. ואלו הן הספיקות: סככות, ופרעות, ובית הפרס											■	ה:
		ואין מעמידין ציון במקום טומאה - שלא להפסיד את הטהרות, ואין מרחיקין ציון מקום טומאה - שלא להפסיד את ארץ ישראל.											■	ה:
		וכזית מן המת אינו מטמא באהל?											⚡	ה:
	והא תנן:	אלו שטמאין באהל - כזית מן המת											■	ה:
	רב פפא:	הכא בכזית מצומצם עסקינן, דסוף סוף מיחסר חסר, מוטב ישרפו עליו תרומה וקדשים לפי שעה, ואל ישרפו עליו לעולם.											!	ה:
		ואלו הן הספיקות: סככות ופרעות											■	ה: <
		סככות - אילן המיסך על הארץ											■	ה:
		פרעות - אבנים פרועות היוצאות מן הגדר.											■	ה:
		בית הפרס											■	ה: <
	כדתנן:	החורש את הקבר הרי הוא עושה בית הפרס, וכמה הוא עושה - מלא מענה מאה אמה.											■	ה:
		ובית הפרס מי מטמא באהל?											⚡	ה:
	והאמר רב יהודה אמר שמואל:	מנפח אדם בית הפרס והולך.											■	ה:
	ורב יהודה בר אמי משמיה דעולא:	בית הפרס שנידש טהור											■	ה:
	רב פפא:	לא קשיא - כאן - בשדה שאבד בה קבר, כאן - בשדה שנחרש בה קבר.											!	ה:
		ושדה שאבד בה קבר בית הפרס קרי ליה?											⚡	ה:
		אין											!	ה:
	והתנן:	שלשה בית הפרס הן: שדה שנאבד בה קבר, ושדה שנחרש בה קבר, ושדה בוכין.											■	ה:
		מאי שדה בוכין?											^	ה:
	רב יהושע בר אבא משמיה דעולא:	שדה שמפטרין בה מתים.											!	ה:
		וטעמא מאי?											^	ה:

Talmud Navigator

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>		<p>statement-מימרא- challenge-קושי- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>														
מקרא- key:																
מועד קטן-משקין בית השלחין																
מימרא		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
משום יאוש בעלים נגעו בה.		אבימי:		!												ה:
ושדה שנחרש בה קבר לא בעי ציון?							ז									ה:
מצא שדה מצויינת, ואין ידוע מה טיבה. יש בה אילנות - בידוע שנחרש בה קבר, אין בה אילנות - בידוע שאבד בה קבר.		והא תניא: [ת"ק]					ז	■	◆							ה:
עד שיהא שם זקן או תלמיד, לפי שאין הכל בקיאים בדבר.		רבי יהודה:					ז	■	◆							ה:
כי תניא ההיא - בשדה שאבד בה קבר, דצינוה. יש בה אילנות - בידוע שנחרש בה קבר. אין בה אילנות - בידוע שאבד בה קבר.		רב פפא:					!									ה:
וליהוש דלמא אילנות מגואי וקבר מברא?							ז									ה:
בעומדין על הגבולין		כדאמר עולא:					!	■								ה:
הכא נמי: בעומדין על הגבולין.							!									ה:
ודלמא טומאה מגואי ואילנות מברא?							ז									ו:
במסובכין.							!									ו:
ואיבעית אימא: הא אמרן אין מרחיקין ציון ממקום טומאה, שלא להפסיד את ארץ ישראל.							!									ו:
עד שיהא שם זקן או תלמיד, לפי שאין הכל בקיאים בדבר.		רבי יהודה:						■								< ו:
שמע מינה: צורבא מרבנן דאיכא במתא - כל מיילי דמתא עליה רמיא.		אביי:						■								ו: